

www.galarna.si

Megan Maxwell: *Las ranas también se enamoran*
Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © 2013 by Megan Maxwell
Published in the Slovenia by agreement with Ediciones
Versátil, Spain.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŽ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano
uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v
najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba
tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli
obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem,
tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor
821.134.2-3

MAXWELL, Megan

Tudi žabci se zaljubijo / Megan Maxwell ; [prevod
Vesna Česnik Korošec]. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig,
Založba KMSŽ, 2015

500 izv. - Prevod dela: *Las ranas también se enamoran*

ISBN 978-961-6958-89-9 (broš.)
COBISS.SI-ID 83423489

Megan Maxwell

**Tudi žabci se
zaljubijo**

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Za vse vas, ki sanjate ob branju mojih romanov,
in še posebej za Inmaculado Garcia, za njene nasvete
glede modnega stila flamenka. Najboljši ste!

Prvo poglavje

... šest ... pet ... štiri ... tri ... dve ... ena ...

SREČNO 2010!

Se je razleglo iz ogromnih zvočnikov kluba v Madridu. Po zraku so poleteli pisani trakci. Ljudje so vpili, se poljubljali, objemali in smejali, medtem ko je na vso moč igrala brazilska glasba in je množica plesala vlakec.

*Čučuču ... čučučučuču ... čučučučuču ...
čučučuuuuuuuu*

„Zaboga, kakšen sprevod!“ se je zasmejala Marta, ko je gledala svoje prijatelje, ki so plesali na karibske ritme. Patricia, divja rjavolaska rjavih oči, se ji je vesela in prepotena približala z dvema kozarcema šampanjca, in medtem ko ji je enega izročila, je zavpila:

„Nazdraviva na to, da bo leto 2010 tisto, ko se bodo izpolnile vse najine sanje. Da bom končno spoznala Georgea Clooneyja in da bo pokleknil

pred mano z ogromnim kamnom, pod katerim se bo moj prst kar šibil. Ti pa, da pozabiš na telebana Špičmoha, da te bo spoznal Hugo Silva in se slinil za tabo.“

Take sanje in predvsem norost njene prijateljice so Marto spravile v smeh. Trčili sta s kozarci in pili. Spomin na bivšega, na Špičmoha, ji ni bil všeč. Ni ji prinašal dobrih spominov, ampak ker je bilo okrog nje vse veselo, je pogledala svojo zmešano prijateljico in poudarila:

„Zdaj sem jaz na vrsti za zdravico. Je tako?“ Patricia je prikimala, Marta pa je dvignila kozarec in zavpila: „Na to, da bi se zaradi Clooneyja pojavila s svojim ogromnim kamnom v reviji HOLA, da bi bila moja punčka še naprej srečna in da bi jaz spoznala latino tipa z očmi, telesom in vsem, na las podobnim Silvi!“

„Tvoja punčka uživa s prijatelji. Ne skrbi.“

„Vem, ampak tokrat prvič nisva na silvestrovo skupaj in brez nje mi je tako čudno,“ se je nasmehnila Marta ob misli nanjo.

„Čas je že bil, kajne?“ se ji je posmehnila Patricia.

Spet sta nazdravili in pili, medtem ko so okrog njiju veselo plesali.

„Mora biti temen? Špičmoh je bil temen in se je izkazal za krastačo.“

„Ja, mora biti temen. Svetli niso moj tip. Kjer je temnolas latino tip z od sonca potemnelo kožo, naj se svetel kar pobere.“

V tistem trenutku se jima je približal precej opit fant svetlih las. Z njima je nazdravil in po štirih izrečenih neumnostih je odšel.

„Vidiš?“ je rekla Marta. „Blondinec ... Groza!“

K njima je ves razgret prišel njun prijatelj Adrian. Potem ko je pobral enega od kozarcev na mizi, je zašepetal: „Ne bosta verjeli, puncici, ampak pravkar sem zapeljeval najbolj čednega natakarka pri levem šanku.“

Obe sta se hitro obrnili, da bi ga videli.

„Dajta no! Ničesar vama ne morem povedati! Nehajta tako buljiti. Prestrašili ga bosta,“ je vzkliknil.

Nasmejani sta se obrnili nazaj k Adrianu, ki je izpraznil kozarec in udaril po robu šanka: „Bodita odkriti. Kakšen se vama zdi?“

„Saj nama nisi dovolil pogledati,“ se je pritožila Marta.

„Prav ... najprej poglej ti in nato še ona. Ampak prikrito, prosim, Marta. Naj ne opazi, da ga temeljito ocenjuješ,“ je zamrmral Adrian, globoko izdihnil ter si z obraza odmaknil urejene resice.

Marta je z enim svojih najboljših nasmehov zopet pogledala natararja, ki je stregel več osebam hkrati. Štel ni niti trideset let. Imel je dolge kostanjeve lase, lep obraz in razprto belo srajco, ki je razkrivala trebušnjake. Obrnila se je nazaj k Adrianu, ki se ni ganil, in zašepetala: „Tvoj tip je, stari. Mlad, dolgolas, fantovskega videza, radiatorčki ... navali nanj.“

„Sem ti že povedal, da te imam rad, Martica?“ se je razveselil, ko jo je slišal.

„Ja, Adrianček, vsakič, ko rečem to, kar hočeš slišati,“ se je zasmejala.

„Zdaj bom jaz pogledala,“ je rekla Patricia, se obrnila proti natararju in čez nekaj sekund pogledala svojega prijatelja ter ga vprašala: „Presneto, obožujem njegove lase. Si prepričan,

da je gej?“

Ko jo je slišal, je zazijal in ji žugaje s prstom pojasnil: „Jaz sem ga prvi videl ... pohotnica! In seveda, da je gej.“

„Pomiri se ... mirno. Sem že vrgla oko na nekoga, ki je bolj po mojem okusu,“ se je zarežala Patricia.

„Na koga?“ sta hkrati vprašala Marta in Adrian.

Ko je Patricia videla, kako jo v pričakovanju gledata, je s prstom pokazala na tipa, ki se je pogovarjal nedaleč stran in se držal za uho, da mu ne bi izpadla slušalka, ki jo je nosil v ušesu. Bil je eden od varnostnikov. Visok, mišičast, z lasmi, spetimi v čop, in v temni obleki, ki mu je bila kot ulita.

„Popolnoma tvoj tip, ljubica. Prava gorila!“ je rekel Adrian, nato pa se posmehnil Marti in pokazal na moškega, ki je šel mimo nje: „Glej, Marta ... ta je tvoj tip. V čem je podoben Špičmohu?“

Vsi trije so z zadrževanim smehom pogledali temnega, visokega, vitkega moškega z zapeljivim pogledom. Ob sebi je imel dve ženski in po

njegovem nastopaškem odnosu sodeč, se je najbrž imel za kralja zabave.

„O, ja ... to je tip moškega naše punce. Suhljat, ampak privlačen. Temen in pokvarjenega obraza.“ Marta jo je dvomljivo pogledala in Patricia je pojasnila: „Čeprav priznam, da je bil Špičmoh lepši od tega.“

„Veliko bolj. Precej bolj,“ je poudarila Marta.

„Ja, ja, prav imaš,“ je priznala Patricia in jo spravila v smeh.

„Uh, punca. Tako si lepa in privlačna, kadar se urediš, da si zaslužiš kaj boljšega od navadnih krastač, kakršen je nemarni Špičmoh,“ je rekel Adrian.

Marta je že hotela odgovoriti, ko jo je prekinila Patricia.

„Nazdravimo na to, da bo Marta v letu 2010 spoznala čudovitega žabca, ki ji bo izbrisal vse te občutke! Da bo ob njem pozabila na nemarne krastače, ki jih je spoznala do zdaj.“

„Če smo že pri tem, naj se žabec spremeni v princa!“ je dodal Adrian.

Marta se ni mogla upreti smehu. Dvignila je

TUDI ŽABCI SE ZALJUBIJO

kozarec in nazdravila. Če ji je bilo kaj jasno, je bilo to, da noče trpeti zaradi nobene krote več.

Drugo poglavje

Samo še malce je manjkalo do Simof tedna v Seville, največjega prikaza andaluzijske mode, kjer prikažejo najnovejše smernice flamenko oblek.

Strokovnjaki s tega področja in občudovalci flamenko kreacij se vsa leta srečujejo v Seville, da bi svetu pokazali svoje nove stvaritve na področju oblačil, obutve, nakita, volančkov, pletov in neskončnih dodatkov, ki lahko dopolnjujejo flamenko obleko.

V tistih dneh je modno šiviljstvo Lole Herrera delovalo brez predaha. Njene kreacije so bile zelo cenjene in Lola se je skupaj s svojo ekipo trudila, da je bil vsak šiv na svojem mestu.

Lola Herrera se je rodila v Seville in odrasla med šivanjem, kosi blaga in naprstniki. Njena mama, Alba Milan, je imela majhno šiviljstvo na ulici Sierpes, in ko se je Lola poročila in se preselila v Madrid, je vedela, kaj hoče. Odprla je svojo lastno

trgovino s flamenko oblačili, ki jo je poimenovala po sebi: Lola Herrera.

„Ne, ne, ne, ta naborek mora imeti okrog majhen zavihek,“ je rekla Lola eni od svojih šivilj.

„Ja, šefinja, ja ... Pepi ve,“ se je nasmehnila Patricia.

Ampak Lola je bila kot vedno v tem času vsa iz sebe in histerična in je zopet napadala. „Obleka iz poplina. Kdo jo pripravlja?“

Adrian jo je ob teh besedah pogledal, in potem ko si je z Marto izmenjal zarotniški pogled, rekel:

„Glej, moja predraga ljuba Lola. Bela in rdeča obleka iz poplina bo nared čez deset minut. Daj nam čas, ljubica. Vemo, da se naborke šiva enega po enega, in naredili bomo vse, da bo obleka, da te kap.“ Ne da bi ji pustil do besede, je nadaljeval: „Kar pa se tiče oblek iz rumenega, modrega, blede vijoličnega in črnega pikeja, jih Yolanda lika. Čudovite so. Zato se sprosti in ne delaj cirkusa. Bo, kar bo.“

Utapljali so se v delu. Do velikega dogodka so manjkali še trije dnevi in vsi so bili na koncu z živci.

Ko je Lola šla mimo enega od svojih deklet, si ni mogla pomagati in je ukazala:

„To spodnje krilo naj bo poškrabljeno.“

Marta in Patricia sta se spogledali in se nasmehnili, medtem ko si je Adrian pulil lase. Zato sta se dekleti približali svoji šefinji, jo prijeli okrog pasu in jo spravili iz delavnice. S svojo živčnostjo je okužila druge in ljudje so ohromeli.

„Imaš dve izbiri, Lola. Ali se pomiriš in nam pustiš delati ali pokličem taksi, da te odpelje domov,“ jo je podražila Marta. „Če boš še taka, ti bom na koncu pod jezik dala tabletko.“

„Ljubica, tako sem v skrbeh zaradi vsega tega,“ je vzdihnila Lola.

„Lola ... Lola ... Če bo šlo tako naprej, ne bomo čez tri dni na Simofu, ampak na tvojem pogrebu. Oprosti, šefinja, a tako zelo garamo, da bi bilo škoda, če ne bi predstavili naše neverjetne kolekcije,“ se je zarežala Patricia in ji dala kozarec vode.

„Nesramnica!“ se je zasmejala Lola.

V tistem trenutku so se odprla vrata delavnice in pojavil se je Adrian z roko na sencu ter ves

zmešan zavpil:

„Zakaj? Zakaj nisem filmska zvezda, kot da sem v tej kaši? Zdaj mi reče tista ničvredna manekenkica iz Cordobe, da so ji bolj všeč obleke, ki smo jih izbrali za tisto iz Jaena. Ubil bi jo!“ Pogledal jih je in zažugal s prstom. „Če bi zavist gorela, ne bi potrebovali drv!“

Ženske so ga pogledale, a se niso zmenile zanj. Adrian je tako kot Lola vsako leto nad vsemi zgubljal živce. Tokrat je bila Marta tista, ki mu je dala kozarec vode. Vzdihnila je in ga v šali pobožala po laseh ter zašepetala:

„Je že v redu ... Daj no ... Je že mimo.“

Lola, ki se je zabavala ob svoji ekipi, je vstala in se nasmehnila. Ti trije so bili duša njene trgovine LOLA HERRERA. Brez njih nikoli ne bi bilo nič tako, kot je bilo. Zahvaljujoč njim, njihovemu delu in trudu, so leto za letom blesteli na modni pisti Simofa.

„Marta, dragica, si že rešila vse v zvezi s stojnico?“ je vprašala Lola.

„Ja, vse je nared. Kot vedno sem najela preprost razstavni prostor v velikosti šestnajstih kvadratnih

metrov in kot vedno bo prečudovito. Sprosti se.“

„Kako si učinkovita, ljubica,“ se je nasmehnila Lola. „Jaz sem že prestara za ves ta direndaj. Vsako leto me bolj dotolče.“

Adrian se ji je približal, jo s pahljačo udaril po rami in zelo resno rekel:

„Nehaj delati cirkus, šefinja. Če je kdo močan in ima jajca, da spelje to do konca, si to ti. Zato,“ je rekel in ji dal torbico, „hočem, da greš domov, se dobro naješ in sprostiš, saj gremo jutri na pot, in hočem, da donja Lola Herrera, najboljša oblikovalka flamenko oblek, pusti vse domišljavke, ki ji ne sežejo niti do kolen, odprtih ust.“

Lola je zazijala in rekla: „Kadar zaigraš dedca, si mi res všeč.“

Ob tem so se vsi štirje zasmeli in napetost je malce popustila. Deset minut za tem ga je Lola ubogala. Odšla je domov in obljubila, da se bo spočila za naslednji dan. Čakalo jih je večdnevno tekanje naokrog.

Po norem jutru, kjer se je zdelo, da jih nadzira kiklop, je prišel čas kosila. Šivilje in pripravnice, ki

so jih najeli za tiste dni, so odšle domov na kosilo in v delavnici so ostali samo Patricia, Adrian in Marta.

„Kaj si prinesla s sabo v tupperju?“ je vprašala Patricia.

„Makarone s klobasicami, ki sem jih skuhala za večerjo. Saj veš, ostanki,“ se je zasmejala Marta. „Kaj pa ti?“

„Svinjina v omaki, ki je ogabna. Vsak dan slabše kuham.“

To jih je spravilo v smeh. Vsi so vedeli, da kuhanje ni Patricijina odlika.

„Uf, punc, jaz imam s sabo piščanca s česnom, ki mi ga je včeraj pripravila mama, po katerem si oblizneš prste,“ je zamrmral Adrian in odšel do mikrovalovne pečice, ki so jo imeli v zadnjem delu delavnice.

„Avelinin piščanec s česnom!“ je vzkliknila Marta. „Kakšno srečo imaš. Za tega piščanca bi ubijala.“

„Saj nama boš dal en košček z malce kruha, kajne?“ se je slinila Patricia.

Vsem je bilo znano, da je Adrianova mama

Avelina odlična kuharica. Adrian se je zabaval ob tem, kako sta ga gledali. Pobral je veliko vrečko, izvlekel iz nje še dve plastični posodi, da sta zavreščali kot nori.

„Izvolita! Avelina mi je včeraj rekla: Nesi ju svojima dekletoma. Gotovo ti bosta hvaležni.“

Marta in Patricia sta nemudoma pozabili na svoji posodi in sta stekli po piščanca.

„Naslednjič, ko bom videla tvojo mamo, jo bom kar pojedla!“ je zaploskala Marta.

„Joj, ne, če jo poješ, ti ne bom nikoli odpustil,“ se je zasmel Adrian.

Ko so v mikrovalovki pogreli posodice, so se med smehom in klepetanjem usedli na visoke barske stole, da bi pojedli.

„Mmmm ... kako dobro. Ta omaka, ki jo naredi tvoja mama, je dobra za umret,“ je rekla Patricia in pomakala košček za koščkom kruha.

„Kako dobro! Mmmm, ocvrt česen,“ je uživala Marta.

V tistem trenutku so zaslišali zvonec trgovine. Nihče se ni premaknil. Bilo je zaprto. Bil je čas kosila. Čez dve minuti se je znova oglasil. Niso se